

ρος, ἐπίτροπος πόλεως, Σουλ. Ἐπιγρ. 1732, Κικ. Fam. 13. 56. Πλίνιου Ἐπιστ. 10. 111.

ἐκδιορύσσω, ἐκσάπτω, διαρύσσω, Τζέτζ. Ἰστ. 3. 978.

ἐκδισκεύω, ῥίπτω μακρὰν ὡς δίσκον, ἐκσφενδονίζω, Φώτιος ἐν Ἐλλ. Ἀνεκδ. Οὐολφ. τ. 1, σ. 43.

ἐκδιφρέτω, ἐκρίπτω ἐκ τοῦ φέρου, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 25. 3, π. Πλέτρ. 2.

ἐκδιφρίζω = τῷ προηγ., μεταφ., ἐκδιφρίζειν τινὰ τῆς ἀρχῆς Κων. Μανασσ. Χρον. σ. 113C.

ἐκδιψάω, διψῶ καθ' ὑπερβολήν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 3, Πλουτ. Κλεμ. 29.

ἐκδιψος, ον, (διψα) σφόδρα διψῶν, Διόδ. 19. 109.

ἐκδιωγμός, οὖ, ὅ, διωγμός, Γερμ. Κ/πόλεως, σ. 53, ἐκδ. Μί.

ἐκδιωκτίον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐκδιώκειν, Πλουτ. 2. 13C.

ἐκδιώκω: μέλλ. -διώξομαι (μεταγεν. -ξω), ἀποδιώκω, ἐξελκύω, ἐξορίζω, ὁ δῆμος .. ἐξείδωτε τοὺς δυνατοὺς Θουκ. 1. 24· ἐκδιώκουσι τοὺς ἑαυτῶν νεοττοὺς ἐκ τοῦ τόπου Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 31, 1· τῆς οἰκίας Λουκ. Τιμ. 10.

ἐκδιώνεις, τινάσσω πρὸς τὰ ἔξω, συνταράττω, διασαλεύω, Ἄνθ. Π. 11. 64.

ἐκδορά, ἡ, τὸ ἐκδέρειν, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος, «γδάρσιμον», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐκδόριος, ον, ὁ ἀφαιρῶν τὴν δοράν, τὰ ἐκδόρια (ἐνν. φάρμακα), σκευασία δι' ἧν ἀφαιρεῖται ἡ ἐπίδερμις, κοιν. «βεζικατόρια», «βεζικάντια», Διοσκ. 3. 10.

ἐκδόσιμος, ον, μισθώσιμος, Πολυδ. Ζ, 200· πρὸς πώλησιν Ἄθην. 680C.

ἐκδοσις, εως, ἡ (ἐκδιδομαι) παράδοσις, τῶν ἰκετέων Ἡρόδ. 1. 159· ἐμνηρεῖον εἰς ἀλλήλους Πλάτ. Πολιτικ. 310E.

2) τὸ δίδοναι εἰς γάμον, νύμφεσις, ἐκδοσιν ποιεῖσθαι θυγατέρων ὁ αὐτ. Νερμ. 924C, πρὸλ. Ἄριστ. Πολιτικ. 7. 16, 8· τὰς ἐκδῶν γυναικῶν Δημ. 1100. 7, κτλ.

3) μίσθωσις, ἐνοικίασις, Πολυδ. 6. 17, 4· τὰς ἐγδόσεις ποιεῖσθαι Σουλ. Ἐπιγρ. 1570α. 27.

4) τὸ ἐπὶ ναυαῖς καὶ φορτίοις διδόμενον δάνεισμα, «ναυτοδάνειον», Δημ. 816. 27., 354. 16, κτλ.· πρὸλ. Βοηχίου Πολιτ. Οἰκ. Ἄθην. 1. 176.

5) ἐκδοσις, δημοσίεσις βιβλίου, Γραμμ.

ἐκδοτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παραδώσῃ, Πλουτ. Καῖσ. 22.

2) πρέπει τις νὰ δώσῃ εἰς γάμον, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1635, Πλάτ. Ἐπιστ. 361D.

ἐκδοτός, ον, ὁ ἐκδιδόμενος, παραδιδόμενος, κυρίως ὁ προδιδόμενος, ἐκδοτόν μιν ἐπιποῖε ἐς τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 3. 1, πρὸλ. Ἰσοκρ. 66B, Αἰσχίν. 73. 42· ἐκδ. τινα διδόναι Δημ. 648. 25· παραδιδόναι Λυκούργ. 85. 8· ἐκδοτός ἀγεσθαι Ἡρόδ. 6. 85· γίνεσθαι αὐτόθι., Εὐρ. Ἴων 1251· μεταφ., παρέχειν ἑαυτὴν ἐκδοτόν τινα, παραδιδόναι ἑαυτὴν ὁλοκλήρως εἰς τινα, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 13.

ἐκδοχέον, τὸ, δοχεῖον, δεξαμενὴ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 15, 1, Σουλ. Ἐπιγρ. 3454· κατὰ Σουῖδ. καὶ Ζωναρ. «ἐκδοχέιον, τὸ ταμεῖον»· προσέτι, ἐκδοχέον, εἶμι δὲ Μουσάων μυστικὸν ἐκδοχέιον Ἄνθ. Παλατ. 14. 60· πρὸλ. Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 293, ἐκδ. Βασιλείας.

ἐκδοχή, ἡ, τὸ ἐκδέχεσθαι, λαμβάνειν τι παρ' ἑτέρου, διαδοχὴ, Αἰσχύλ. Ἄγ. 299, Εὐρ. Ἰπκ. 866· ἐκδοχὴν ποιεῖσθαι πολέμου, διαδέχεσθαι, ἐξακολουθεῖν τὸν πόλεμον, Αἰσχίν. 32. 18.

II. ἱερμηνεία, καθάπερ ἐπιποιούσθαι τὴν ἐκδοχὴν οἱ Καρχηδόνιοι, καθάπερ ἱερμηνέον (τὴν συνθήκην) οἱ Κ., Πολυδ. 3. 29, 4· ἐξ ὧν ἦν λαμβάνειν ἐκδοχὴν ὅτι .., ὁ αὐτ. 23. 7, 6.

III. = προσδοκία, Ἐπιστ. π. Ἐβρ. ε', 27.

ἐκδόχων, τό, = ἐκδοχέον, Ἄνθ. Π. 14. 60.

ἐκδρακοντόμας, εἰς ἀληθῆ δράκοντα μεταβάλλομαι, Αἰσχύλ. Χο. 549.

ἐκδραμίειν, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐκτρέφω.

ἐκ-δραχμοσ, ον, ἀτία ἐξ δραχμῶν, «ἐκδραχμον» «ἐξάδραχμον» Ἦσυχ.

ἐκτρέπομαι, κόπτω ἐκ τινος, καὶ τούτων (τῶν δένδρων) ἐκδρεψάμενος φύλλον ὑπεμιάλλωτον τοῖς δακτύλοις Ἄρισταιν. 1. 13.

ἐκδρομάς, ἄδος, ὁ, ὁ ἐκδραμῶν, ὑπερβὸς τὴν ὠραν τῆς νεαρῆς ἡλικίας, Εὐδουλ. ἐν Ἀντιόπη 3, πρὸλ. Εὐστ. 1915. 19.

ἐκδρομή, ἡ, ἔξοδος, ἐφόδος, Σεν. Ἐλλ. 3. 2, 4, Ἄρρ., κλ.

2) τὸ πρῆρ. ἀντὶ τοῦ συγχεκρμένου, ὁμᾶς ἀποβολιστῶν, = ἐκδρομοί, Θουκ. 4. 127.

III. βλάστησις, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 1, 3.

III. παρέκβασις ἐν ὁμιλίᾳ, Ἀριστέϊδ. 1. 92.

ἐκδρομος, ὁ, ὁ ἐκθύς, ἐκτρέχων δρομαίος, ἐκδρομοί, στρατιῶται ἐπεκθύνοντες, ἐξορμῶντες ἐκ τῶν τάξεων, ἀκροβούλιαί, Θουκ. 4. 125, Σεν. Ἐλλ. 4. 5, 16.

ἐκδύμα, τό, τὸ ἀφαιρῶμενον ἢ ἀποβαλλόμενον, Ἄνθ. Π. 5. 199.

ἐκδύνω, ἴδε ἐν λ. ἐκδύω.

ἐκδύσα (ἐνν. ἱερὰ). τὰ, ἐορτῆ ἐν Φαιστώ (ἢ Φαιστῶ) τῆς Κρήτης τελομένη διὰ τὴν ἑξῆς αἰτίαν: «ἡ Λητὸς συνεχῆς ὀδυρομένη καὶ ἰκετεύουσα ὤκτιρε τὴν Γαλάτειαν καὶ μετέβαλε τὴν φύσιν τῆς παι-

δος εἰς κόρον· ταύτης ἔτι μὲννηται τῆς μεταβολῆς Φαιστοί καὶ θύουσι Φυτῆρ Λητῶν, ... καὶ τὴν ἐορτὴν ἐκδύσα καλοῦσιν, ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ παῖς ἐξέδυσ' Ἀντων. Λίβερ. 17.

ἐκδύσις, εως, ἡ, ἔξοδος, διαφυγὴ, ἀντίθετον τῷ ἔσοδος, τὸ δὲ οἰκίῃα ἀίνεος οὔτε ἔσοδον οὔτε ἐκδύσιν οὐδέμην ἔχον Ἡρόδ. 2. 121, 3· διαφραγόντα δὲ τὴν νηῶν αὐτῆς οὕτω τὴν ἐκδύσιν ποιεῖται, περὶ τῆς γεννήσεως τῶν ἐχιδνῶν καὶ τῶν ἐν Ἀραβίᾳ ὑπεπτεῶν ὄρεων, ὁ αὐτ. 3. 109· οὐκ ἔστιν Ἑλληνισιν οὐδέμια ἐκδ. μὴ οὐκ εἶναι δούλους ὁ αὐτ. 8. 100, πρὸλ. Πλάτ. Κρατ. 426C.

ἐκδύσωπιέω, θερμῶς ἰκετεύω, ἐκδύσωπῶν τὸν Θεὸν Βασίλ. σ. 217B.

ἐκδύω καὶ **ἐκδύνω**: 1) μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστ. **ἐκδύω**, παρατ. **ἐξέδυσον**, μέλλ. **ἐκδύσω**, ἀόρ. **ἄ' ἐξέδυσσα** — ἀφαιρῶ, γυμνῶμαι, «γδύνω», Λατ. exuere, μετὰ διπλῆς αἰτίας. προσ. καὶ πράγμ., ἐκ μὲν με χλαῖναν ἔδυσαν, ἀπέδυσαν, Ὀδ. Ξ. 341· ἐκδύνω ἐμὲ .. ἐσθῆτα Αἰσχύλ. Ἄγ. 1269· ἐκδύσας αὐτὸν [τὸν χιτῶνα] Σεν. Κύρ 1. 3, 17· μετ' αἰτ. μόνον. πάντας ἐκδύειν Δημ. 763. 26· ἐξέδυσαν [ἐκείνους] ὁ αὐτ. 1259. 11.

2) Πανθ., **ἐκδύομαι**, ἀόρ. **ἄ' ἐξέδύθην** [ῶ], πρkm. **ἐκδιδύμαι** — ἀπογυμνῶμαι ἐκ τινος, τὸν χιτῶνα ἐκδέδυσθαι Λυσ. 117. 7· Μαρσύουσι τὸ δέριμα ἐκδύεται Παλαιφ. 48. 3· ἀπολ., ἐκδύθηναι Ἄριστ. Πανθ. 117. 2, πρὸλ. Πολυδ. 15. 27, 9.

3) Μίσ., **ἐκδύομαι**, ἀόρ. **ἄ' ἐξέδυσάμην** — ἀπιδύομαι, τεύχεά τ' ἐξέδυσοντο Ἰλ. 1'. 114· ἐκδύσασθαι τὸν κιθῶνα Ἡρόδ. 5. 106· θοιμάτιον ἐκδέδυσθαι Δημ. 1268. 1· τὸ γῆρας, τὸ κέλφωσι, κτλ., Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 17, 11· ἀπολ., ἀποδύομαι, «βγάλω τὰ ἐνδυμάτια μου», θάπτον ἐκδύομεθα Ἄριστοφ. Λυσ. 688, πρὸλ. 920, 925, Σεν. Ἐλλ. 3. 4, 19.

II. οἱ τύποι **ἐκδύνω**, παρατ. **ἐξέδυσον**, ἀόρ. **ἄ' ἐξέδυν**, πρkm. **ἐκδιδύομαι**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὡς τὸ μέσ. **ἐκδύομαι**, μαλακὸν δ' ἐκδυνε χιτῶνα Ὀδ. Α. 437· ἐκδύς χλαῖναν Ε. 460· τῶν ἱματίων κατὰ ἐν ἑκαστον ἐκδύομεθα Ἡρόδ. 1. 9· μεταφ., τὸ γῆρας ἐκδύς Ἄριστοφ. Εἰρ. 336. — Πανθ., ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, ἀποβάλλομαι, ἀφαιρούμαι, ἅμα κιθῶνι ἐκδυσόμενῳ Ἡρόδ. 1. 8· πρὸλ. ἀποδύω, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρτηρ. σ. 89.

2) ἀλλ' ἀόρ. **ἄ' ἐξέδυν**, πρkm. **ἐκδιδύομαι**, ἐξῆλθον ἀπὸ τινος, μετὰ γεν., ἐκδύς μεγάρου Ὀδ. Χ. 334· τῆς θαλάσσης Πλάτ. Φαίδρον 109D· μεταφ., ἐξέδου δίκου Εὐρ. Ἰκ. 416· ἐκδύναι κακῶν ὁ αὐτ. I. T. 602.

3) ὁ ἀόρ. **ἄ' κείται** ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἐκρεύω, διαφεύγω, ἀποφεύγω, «ἄνδρ' ἐκδύμεν ἄλεπον», «ἡμῖν τὸν ἄλεπον ἐκδύναι γένοτο» (Σχολ.), διαφεύγει, Ἰλ. 11. 99 [ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ]· ἐκδεδυμένοι τὰς λειτουργίας Δημ. 457. 9.

4) ἀπολ., διαφεύγω, Θέογν. 358· διαφεύγω τὴν μνημὴν τινός, Πλάτ. Ἀлк. 2. 174E. [Ἐπερὶ τῆς ποσότητος ἴδε τὸ ἄλλου ῥῆμα δῶν].

ἐκδωριεύομαι, καθ. γίνομαι τέλειος Ἀωριεύς, Ἡρόδ. 8. 73, ἐν τῷ πρkm. **ἐκδωριεύονται**: συμφανέστερος πρὸς τὴν ἀναλογίαν βὰ ἦτο ὁ τύπος **ἐκδωριεύονται** (ἐκ τοῦ ῥήμ. -δωριόμαι), ἢ **ἐκδωριόματα** (ἐκ τοῦ ῥήμ. -δωρίζω).

ἐκδωσιεύω, ἐρετικὸν τὸ ἐκδιδώμι, ἐπιθυμῶ νὰ ἐκδώσω, Γ Παχυμ. τ. Α', σ. 238. 11, ἐκδ. Β.

ἐκεῖ, ἄωρ. **τηνῆς** Θεοῦ: ἐπὶρρ. ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, Λατ. illic, συνη. παρ' Ἄττ., ἀντιτίθεται τῷ **ἐνθάδε**: — ὁ ἐκεῖ Σοφ. Ἰλ. 685, κτλ.: **τάκεῖ**, τὰ ἐκεῖ ὄντα ἢ συμβαίνοντα, Εὐρ. Ἀποστ. 582, Θουκ. 1. 90.

2) παρὰ Τραγ., εἰς εὐφημιᾶς ἀντὶ τοῦ ἐν Ἄιδου, ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, τάκεῖ δικάζει τάμπλακῆματα Ζεύς ἄλλος Αἰσχύλ. Ἰκ. 230· πρὸλ. Χο. 358, Σοφ. Ἄντ. 76· εὐδαιμονότερον, ἀλλ' ἐκεῖ Εὐρ. Μῆδ. 1073· συνη. ἐν Πλάτ. Φαίδρον πλοῦτες ἐκεῖ δ' ἐν Ἄιδου Εὐρ. Ἐκ. 418· προσέτι, οἱ ἐκεῖ, κατ' εὐφημ. οἱ θεωνώτερες, οἱ νεκροί, Αἰσχύλ. Χο. 355, Σοφ. Ο. T. 776, Πλάτ. Πολ. 427B, Ἰσοκρ. 308B, κτλ.· πρὸλ. **ἐκεῖται**.

III. μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν ἀντὶ τοῦ **ἐκεῖται**, ἐκεῖ πλέειν Ἡρόδ. 7. 147· ἐκεῖ ἀπικέσθαι ὁ αὐτ. 9. 108· πρὸλ. Σοφ. Ο. K. 1019, Θουκ. 3. 71, κτλ.

III. ὡσαύτως, ἀλλὰ σπανίως, ἐπὶ χρόνον = τότε, Σοφ. Φ. 395, Δημ. 605. 10.

ἐκεῖθεν, ποιητ. **κεῖθεν** (ὅστις εἶναι ὁ μόνος τύπος ἐν χρίσει παρ' Ὀμήρω, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἄττ. ποιηταῖς ὅπου ἀν' ἀπαίτη αὐτὸ τὸ μέτρον): Αἰολ. **κηνόθεν** Ἄλκατος 83 (94): ἄωρ. **τηνώθεν** Ἄριστοφ. Ἄγ. 754, Θεοφρ. 3. 10: — Ἐπίρρ., ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου, «ἀπὸ ἐκεῖ», Λατ. illic, ἀντίθετον τῷ **ἐκεῖται**, Σοφ. Φ. 490, κτλ.: ἐπὶ προσώπου, **τάκεῖθεν**, τὰ ἐξ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Τρ. 632· ὁ ἐκείθεν ἀγγελος Πλάτ. Πολ. 619B, κτλ.

2) = **ἐκεῖ**, οἱ ἐκεῖθεν Θουκ. 1. 62· **τάκεῖθεν** Αἰσχύλ. Θῆβ. 40 — μετὰ γεν. τοῦ ἐκεῖθεν ἄλλωσι, ἐπὶ ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ ἄλλ., Σοφ. Ο. K. 505· ἔζοντο τὸ κεῖθεν Εὐρ. Ὀρ. 1411.

3) καθ' ἑλξιν ἀντὶ τοῦ **ἐκεῖται**, βῆναι κεῖθεν ὄδον περ ἤκει Σοφ. Ο. K. 1227.

III. ἐξ ἐκείνου τοῦ γεγονότος, ἐξ ἐκείνης τῆς αἰτίας, Ἰσοκρ. 279C, Δημ. 1116. 13, κτλ.

III. ἐπὶ χρόνον, μετὰ ταῦτα, Ἰλ. Ο. 234, Δίων Κ. 54. 25.

ἐκεῖθι καὶ **κεῖθι** (ὁ μόνος τύπος ἐν χρίσει παρ' Ὀμ., ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἄττ. ποιηταῖς, ὅπου ἀν' τὸ μέτρον ἀπαίτη τοῦτο): ἄωρ.